

Det er ikke mange år siden vi som smågutter stod på bryggen eller satt i en pram på fjorden og beundret de slanke, fine båtene som pilte forbi med en fart som fikk oss til å glemme å lukke munnen. Og det vakre synet av de taktfaste åreslag og de brune spenstige kroppene som like taktfast bødde og strekte sig og fikk oss til å gape resten av dagen.

I vårt stille sinn drømte vi vel at det var vi selv som satt i de fine båtene. Men det var jo bare en drøm, tenkte vi den gang, for som fattigmannsunger har vi lært så mye i livets skole at det er svær avstand mellom drøm og virkelighet.

Men hva har så skjedd og som har gjort det mulig også for os å drive rosporten?

For det første må vi da være klar over at uten det kolossale frigjøringsarbeide og reisiningsarbeide som arbeiderbevegelsen har utført på det faglige og politiske område, vilde de store masser av den arbeidende befolkning være stengt ute fra enhver befatning med idrett. I kanskje endda sterkere grad enn ellers gjekler dette rosporten som jo er en forholdsvis dyr sport og har lenge vært et privilegium for overklassen.

Dernest må vi huske på den innsats som A.I.F. har gjort for å vekke forståelse for sund idrett. Tusener på tusener av arbeidere som aldri ellers vilde drevet idrett er nu med. Og den støtte som idrettsmennene får fra de øvrige arbeiderorganisasjoner vidner om den positive innstilling A.I.F. har greid å skape. Vi skal huske dette når vi planlegger vårt arbeide i den tid som kommer- huske at også vår klubb er kommet som et resultat av hele arbeiderbevegelsens kamp for sosial rettferdighet. Dette betyr ikke at vi frakjenner de menn som har kjempet klubben frem sin del av æren. Tvertimot. Vi ærer dem som pionerer, ikke bare for vår klubb eller for rosporten, men som de pionerer for arbeiderbevegelsen som de i virkeligheten har vært. Men vi skal heller ikke glemme at deres store arbeide først er blitt muliggjort ved den reising arbeiderbevegelsen har skapt.

Rosporten er for såvidt ny i A.I.F. og det er også vår klubb og av den grund har man ikke tradisjoner å peke på.

Det første forsøk på å skape en arbeidernes rosport blev gjort i 1918. av Høianger A.I.L., siden blev der stiftet en klubb i Bergen og først i 29. blev den første stiftet her i Oslo.

I 1934 blev vår klubb stiftet av en del sjøfolk som var iland og fikk da navn efter ~~en~~ den veirbitte mann "Ulabrand" som tilhørte den samme som disse pionerer og de har vist å hevde dette navn, trots megen motgang gjennom disse år.

Der har vært mange vanskelige opgaver å løse, strid om navnet, strid om å få fat i romatriel, og penger, men Ulabrand gav aldri op og det gjorde heller ikke pionerene.

Til å begynde med lånte man båter, eller sjekter som de heter til at man fikk en skarve livbåt som man var nødt til å ha livbelte på for å gå ut i, hvis man ikke skulde risikere å drukne. Hver vår så var disse pionerer ute på øia og pusset og skrapte og malte denne, men det gjalp aldri hvor meget maling der kom på båten, for den lekket likevel og være og være blev det for hvert år. Men man gav ikke op man søkte fagforening- en om hjelp, men fik nei, men på an igjen sa gutta og en ny blev lavet og tilslutt seiret man, efter mye slit og kringel ~~med~~.

En anden vanskelighet man hadde i disse årene, var å få våre egne til å forstå hvilken sund og edel sport roingen er, det var derfor vanskelig å få guttane med i aktiv roning, slik at det var som regel de samme gutter som møtte til konkurranser og nogen ny tilgang på medlemmer blev det heller ikke.

Men hva skjer så? Jo. Drømmen fra barndommen blir til virkelighet likevel.

I år 1937 oplever vi at vår klubb setter en merke- pel i hele den store kulturorganisasjon som heter Arbeidernes Idrettsforbund og den bevegelse som vi i første rekke kan takke for at vi får drive rosporten som vi alle idag er så glad i,

Efter begravelsen av vår livbåt går man over til
bruke disse fine lekke båter som vi drømte om da vi var barn og
vår ønskedrøm er gått i oppfylldelse og vi er blitt store gutter, og
i sommer satt vi selv - de fleste av os for første gang i slike
båter og vi kan selv være med å utføre det vi før var nødt se
andre utføre. Nu kan selv se våre egne gutter fare forbi som en
pil og høre di taktfaste åreslag og komandorop lyde ut over fjor-
den og se spenstige ~~kropper~~ brune kropper hele dagen på Hovedøen.

Men det er ikke lenger bare gutter man ser blandt
os, der er noget nyt som er kommet til og som også har opdaget
det som de første opdaget - nemlig kvinden, idag har vi klart
å få disse med.

Men vi kan ikke slutte her, det er flere opgaver
å løse og det er disse som vi får være med i, tiden fremover, og
det er å få flest mulig arbeidergutter og jenter til å dyrke den
herlige idrett som roporten er. Vi må få en massetilslutning
til roporten under mottoet roporten for arbeiderne - arbeiderne før
for roporten. Dette må i første omgang bli en viktigere opgave
enn å drive stor konkurancevirksomhet.

Karl M. Mathsen